

δὲν προτείνει, δὲν δογματίζει μίαν ώρισμένη «ἀπόλυτη» θρησκευτική ἐνατένιση τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ τοῦ πεῖς ότι ἔτσι ἀναιρεῖ τὰ λεγόμενά του πώς κάθε ἰδέα εἶναι σχετική ὡς ἐκφραση μιᾶς συνείδησης. Απλῶς διαπιστώνει τὸ γεγονός ότι ἡ Τέχνη δὲν δίνει στὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου τὴν δριστικὴν ἀπολύτρωσην καὶ γιὰ τοῦτο ἀκόμα καὶ οἱ πιὸ μεγάλοι μῆστες της ζήτησαν τὸ λυτρωμὸν ἐπέκεινα τῆς ὁμορφιᾶς—στὴν «Ἄγιότητα!». Ποῦ εἶναι σὲ δῆλα αὐτὰ ἡ ἀντίφαση; "Η ἡ «ρητορεία» δπως λέει δ κ. Τέλλος" Αγρας; "Ομολογοῦμε ότι ἐμεῖς οὕτε τὴ μιὰ βλέπομε, οὕτε τὴν ἄλλην.

Οἱ σύντομες αὐτὲς παρατηρήσεις δείχνουν, ὑποθέτομε, ότι βιβλία σὰν τὸ «Περὶ Τέχνης» τοῦ Παπανούτσου γιὰ νὰ κατανοηθοῦν δρομὰ καὶ σ' δλο τὸ βάθος τους χρειάζονται μεγάλη προσοχὴ ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη. Πρόχειρα καὶ βιαστικὰ δὲν μποροῦν νὰ διαβαστοῦν. Πολὺ λιγότερο νὰ ἐκτιμηθοῦν. Καὶ τὸ δυστύχημα εἶναι ότι τὸ λιγότερο ποὺ προσέχουντες πολλοὶ "Ελληνες εἶναι τὰ βιβλία ποὺ διαβάζουντες.

"Ασφαλῶς ὁ ἔκλεκτὸς λόγιος κ. Τέλλος" Αγρας δὲν ἀνήκει σ' ἔκείνους ποὺ δὲν προσέχουν τὰ δσα διαβάζουν.

Τὸ ἐναντίον καὶ προσέχει καὶ εἶναι σὲ θέση νὰ νιώθει πολλά, πλεῖστα πράγματα. Γι' αὐτὸν καὶ νομίσαμε φρόνιμο ν' ἀπαντήσομε στὶς κριτικές του παρατηρήσεις ἀπάνω στὸ «Περὶ Τέχνης». Εἴμαστε δὲ βέβαιοι ότι ἀν θελήσει νὰ ξαναδιαβάσει τὸ βιβλίο αὐτὸν (τέτοια βιβλία καὶ δυὸ καὶ τρεῖς φυρόες διαβάζονται) θὰ βεβαιωθεῖ ότι μ' δλους τοὺς ἐπαίνους ποὺ τοῦ κάνει δὲν ἀπόδοσε «τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι» δπως νο μίζει.

P. S.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

ΒΕΛΛΗ - ΝΕΛΛΗ «Στὰ γυρίσματα τῶν ρυθμῶν». (Πειραιᾶς, 1930). Λίγα πρωτόλεια ποιήματα. Ξεχωρίζουν σ' αὐτὰ ποὺ καὶ ποὺ μερικὲς ἐπιτυχημένες ἐκφράσεις, ἄλλὰ γενικά ἡ κοινοτυπία είνε τὸ στοιχεῖο τους ποὺ κυριαρχεῖ. Κάποιο λεπτὸ αἰσθήμα διαφαίνεται ποὺ ὁ ποιητής διώσει δὲν κατορθώνει νὰ μᾶς τὸ ὑποβάλῃ, μετουσιώνοντάς το σὲ Τέχνη.

Τὰ ποιήματα «Προσδοκία» καὶ «Οταν οἱ πρόγονοι ξυπνοῦν» θυμίζουν Καίσαρα Εμμανουήλ, τὸ «Μιὰ πενιχρὴ παράκληση»,

Χάγερ-Μπουφίδη—κ' είναι ξεμιεσα ἐπηρεασμένα ἀπό τὴν Καβαφική τεχνοτροπία.

ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΡΟΣΟΥ «Δισταγμοί» (Αθῆναι, 1931).

Καὶ ἡ συλλογὴ αὐτὴ δὲν στέκεται σὲ ἀνώτερο ἐπίπεδο ἀπὸ τὴν προηγούμενη. Τριάντα περίπου ποιήματα ἔργων της κατὰ τὸ πλεῖστον χροιᾶς, στὰ δόποια δ. κ. Δρόσος δὲν κάνει παρὰ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κοινότυπα ὅσα ἔχομε διαβάσει σ' ἔκατοντάδας ποιητάς, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα. Οἱ βιασμένοι στίχοι, ἔκεινοι ποὺ φαίνεται καθαρὰ ἐτι μπῆκαν μὲ μόνο σκοπὸ τὴν ἐπίτευξη τῆς διμοιχαταληξίας, δὲν λείπουν σχεδόν ἀπὸ πουθενά. Μερικὰ κομμάτια τοῦ βιβλίου δὲν ἀπέχουν καὶ πολὺ ἀπὸ ἀσήμαντα τραγουδάκια ὁπερέττας:

«Τὰ γλυκά σου μάτια
ποῦ καὶ τὰ παλάτια
κι' ὅλα τὰ σκορποῦν,
κάνουνε κομμάτια,
τὰ δικά σου μάτια,
κάθε ποῦ κυττοῦν».

(Τὰ γλυκά σου μάτια).

Κάποια μουσικὴ βέβαια ἐπιδιώκει στοὺς στίχους του ὁ κ. Δρόσος. Τὶ σημασία ὅμως μπορεῖ νάχη ἔνα εὔκολο φύσιογγολογικὸ παιγγίδι (ὅπως σ' αὐτή τὴν περίπτωσι) τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ ἔννοιά του δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς προκαλέσῃ τὴν παραμικρότερη συγκίνησι; "Ἄς ἀντιχρώψῳ τελειώνοντας, χωρὶς σχόλια, καὶ τὸ πρῶτο τετράστικο τοῦ «Μὴ μὲ ρωτᾶς»:

«Ἄν σ' ἀγαπῶ, μὴ μὲ ρωτᾶς·
μήτε ποτὲ θ' ἀκούσεις
τὴ λέξη αὐτή νὰ σοῦ τὴν ποῦν
χείλη δικῆς μου Μούσης».

Δυστυχῶς τὰ χείλη τῆς Μούσης τοῦ κ. Δρόσου, ἄν καὶ δὲν θέλουν νὰ ποῦν στὴν καλή του ἄν τὴν ἀγαπᾶ, λένε ὅμως ἔνα σωρὸ ἄλλα πράγματα. Κ' είναι αὐτὰ τόσο τετριμμένα...

Γ. Α. Π.

ΜΕΛΗ ΝΙΚΟΛΑΙΔΗ. «Ο ἀνθρωπος ποὺ ἐπούλησε τὴν γυναῖκα του».

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ τοῦ διαλεχτοῦ νέου συγγραφέα κ. Μελῆ Νικολαΐδη είναι προορισμένο νὰ ξαφνίσει μὲ τὴν ψυχολογικὴ περίπτωσή του, ἵσως ἴδιως γιατὶ δὲν είναι στενά Ἑλληνική. "Ἐνας ἀνθρωπος ποὺ πουλάει τὴν γυναῖκα του είναι πρᾶγμα ποὺ ὡς τὰ χτές δὲν χωροῦσε στὸ μυαλό μας, δὲν είναι συγγενικὸ μὲ τὴ νοοτροπία μας, σκανδαλίζει τὴν μονοκόμματη ἥθικὴ ἀντίληψη τοῦ νεοέλληνα, είναι σχεδὸν ἀποτροπιαστικὴ ἡ σκέψη του. Ἐν τούτοις φωνάζομε ἀπτὴν ἄλλη μεριὰ δύο πώς φτάνει πιὰ δ ἡθογραφικὸς περισπασμὸς τῆς πρόσας μας καὶ δ ἡ μόνο ρωμέϊκος ψυχικὸς τῆς κόσμους. Γιὰ νὰ τὸ λέμε αὐτὸ σημιάνει πώς παραμερίζεται μέσα μας ἡ προσωπικὴ ἄποψη τῶν πραγμάτων καὶ νοιώθομε ἔναν πλατύτερο παλμὸ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη γενικὰ ἔννοια τῆς ζωῆς. Σ' ἔνα τέτοιο ἀντίκρυσμα τῆς λογοτεχνικῆς προσαρμογῆς ἀνταποκρίνεται

τὸ βιβλίο τοῦ κ. Νικολαΐδη. Γιὰ τὸν συγγραφέα εἶναι ἔνα σημαντικὸ σημεῖο ἐξέλιξης τὸ νὰ καταπιστεῖ τῇ δύσκολῃ αὐτῇ ψυχολογικῇ στιγμῇ. Τώρα ἀπομένει νὰ δοῦμε ἄν μᾶς ἴκανοτοιεῖ τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ στὴν ἐξωτερική καὶ τὴν ἐσωτερική του παράσταση.

‘Η ψυχολογικὴ του γραμμὴ ὡς τὸ σημεῖο τῆς συμφύλιωσης καὶ τῆς συμβίωσης τοῦ συζύγου καὶ τοῦ ἐραστοῦ οἰκογενειακῶς δὲν εἶναι πουθενά σφαλερή.’ Οχι πώς εἶναι φυσικὴ καὶ τρεχάμενη ἡ πιθανότητα μᾶς παράδοσης τῆς γυναικάς ἐκ μέρους τοῦ Θωμᾶ — τοῦ συζύγου, — ὅταν μάλιστα δὲν εἶναι τύπος ἐκφυλοῦ ἢ ἀνήθικου ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἡ ἐκ μέρους τοῦ συγγραφέα περιγραφὴ τῶν γεγονότων ποὺ τὸν ἐξαναγκάζουν σ' ἓνα τέτοιο πούλημα εἶναι ἀρκετά πιθανοφανής. Βέβαια κείνο ποὺ σοκάρει στὴν σύλληψη τοῦ μυθιστόρηματος εἶναι τὸ ἐξαιρετικὸ συμβάν τοῦ περιέργου αὐτοῦ ἐγκυρίως ἡ ὑπόθεση ἐκτυλίσσεται σὲ ἐπαρχιακὴ πόλη ἐλληνινὴ ἡ ἐλληνόμορφη ποὺ δὲν ἀνέχεται κοινωνικῶς παρόμοιες ὑποθέσεις — γιατὶ δὲν ἀρκεῖ νομίζομε ἡ πολιτογράφηση του ἐκ μέρους τοῦ συγγραφέα, ὡς ἐγγέλζουν. — Ἄλλα αὐτὸ θίγει τὸ στήσιμο τοῦ ἔογου καὶ ὅχι τὴν ψυχολογικὴ του θέση. Εἶναι τόσο καταπιεστικὴ ἡ κατάσταση τοῦ φτωχοῦ μισοπαράλυτου ἀνθρώπου ποὺ βλέπει τὸ παιδί του νὰ πεθαίνει ἀπτὴν ἀνεπάρκεια τῆς μητέρας νὰ καλύψει μὲ τὸ γλίσχο δημερούμισθιο τῆς τὰ ἀπολύτου ἀνάγκης ἐξοδα. ‘Ἐπειτα σὰν βοήθημα τῆς συγκατάβασης τοῦ συζύγου ἔρχεται καὶ ἡ φήμη πούγκει ὁ πλούσιος ξένος — εἶναι ἀκίνδυνος. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπελπισίας καὶ ἀπόγνωσης ὁ Θωμᾶς δέρχεται καὶ μόνος του μάλιστα ἀποφασίζει νὰ δώσει τὴ γυναῖκα -ον, μὰ μουγγρίζει καὶ παθαίνεται γι' αὐτὴ του τὴν παραχωρήσην· γι' αὐτὸ καὶ δὲν εἶναι ἐπαρκῶς δικαιολογημένη ἡ ὑπερηφανία του — ἡ συμφύλιωση καὶ συγκατοικία μὲ τοὺς ἐραστάς. Δὲν εἶναι εὐλογοφανής ἡ πιθανότητα ὅτι ἐφτασει νὰ συνηθίσει τὴν κατάσταση, λόγω τῆς ἀδυναμίας του τῆς σωματικῆς. Ασφαλῶς ἡ σωματικὴ καὶ τάπτωση συντείνει στὴν κατάπτωση τὴν ψυχικὴν τὴ διανοητικήν, μὰ δὲν καταφέρνει τὴν πλέον ἐκμηδένιση ἐνὸς τὰ χτές ήδηκοῦ ἀνθρώπου ποὺ νοιώθει ἀγάπη καὶ στοργὴ γιὰ τὴ γυναῖκα του.

‘Η ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ βιβλίου’ καλή, μὰ δὲν βρήκαμε τὴν πλούσια πρόσα τῶν διηγημάτων τοῦ κ. Μελῆ Νικολαΐδη. Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ ξεχνοῦμε ὅτι εἶναι τὸ πρῶτο του μυθιστόρημα. ‘Ἐπίσης λείπει καὶ τὸ παραπλήσιο, τὸ διακοσμητικὸ ὑλικὸ ποὺ ἀπαιτεῖται σ' ἓνα μυθιστόρημα καὶ σὲ μιὰ νουβέλλα ἀκόμη, καὶ εἶναι φροτικὸ στὸ διήγημα. Πάντως ἔχει τὴν μοοφικὴ ἀρετὴ νὰ ἐκτυλίσσεται ἡ ὑπόθεσή του βαθμιαῖα μὲ ἐσωτερικὴ συνοχὴ καὶ ωθμό.

P. S.

I. ΣΥΚΟΥΤΡΗ «Φιλολογία καὶ ζωή», (Αθῆναι, Σακελλάριος, 1931).

‘Ο κ. Ι. Συκούτρης, ὑφηγητής τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Αθηνῶν, ἐπύπωσε τελευταῖα τὸ ἐναρκτήριον μάθημά του πρὸς τοὺς φοιτητάς ἡ εὐχαρίστησις καὶ ὁ θαυμασμός ποὺ ἐγέννησαν μέσα μου ἡ ἀκρόασις καὶ ἡ ἀνάγνωσις τοῦ μαθήματος αὐτοῦ, μὲ ὀδήγησαν νὰ σημειώσω μερικὲς ἐντυπώνως ἀκαδημαϊκὸν πιά διδύσκαλον.

‘Ἐλπίζω νὰ μὴν ὑπερβάλλω, ὅταν λέγω, ὅτι γιὰ πρώτη φορά στὴν Έλλάδα, μπροστά στοὺς φοιτητὰς καὶ σ' ἄλλο κοινὸν διανο-

ουμένων, ἔξαντλεῖται τελείως τὸ θέμα, ποὺ ἐπραγματεύθη ὁ κ. Συκουτρῆς. Διότι ἔχομεν, βέβαια. ἔνα μεγάλο πρόδρομο, τὸν Zielinski, τοῦ ὅποιού τὸ βιβλίον «οἱ Ἀρχαῖοι καὶ ἡμεῖς» μετέφρασε καὶ συνεπλήρωσε διὰ τὴν Ἑλλην. Φιλολογίαν ὁ κ. Συκουτρῆς, ἀλλὰ ἡ εὐρωπαϊκὴ γενικότης τοῦ βιβλίου καὶ ἡ μονομέρειά του ὡς πρὸς τὴν λατινικὴν φιλολογίαν μᾶς δείχνουν ἀκριβῶς πόσον χρήσιμον εἶναι τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Συκουτρῆς, ὁ ὅποιος μέσα σὲ πενήντα σελίδες μᾶς ἔδειξε πῶς πρέπει ὁ φιλόλογος νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν ἐπιστήμη του εἰς τὸ πάνθεον τοῦ πνεύματος καὶ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ πρέπει νὰ τὴν ἔξυπηρετήσει μὲ τὴν διδασκαλίαν του ἢ μὲ τὰς ἐργασίας του.

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ βιβλίου ὁ συγγραφεὺς ἔξετάζει μὲ θαυμασίαν κρίσιν τὴν σημασίαν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς φιλολογίας διὰ τὴν σύγχρονον πνεύματικὴν ζωήν, ἡ ὅποια ἔκεινα πάντοτε ἀπὸ τὴν αὐτοεπίγνωσι τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος περιοριζομένην διὰ τὴν φιλολογίαν εἰς τὰ γραπτὰ κυρίως μνημεῖα καὶ μάλιστα εἰς ἔκεινα ποὺ διατηροῦν πάντοτε τὴν ἀξίαν των—τὰ κλασσικὰ λογοτεχνικά.

Ἄλλα διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὸ νόημα τῶν γραπτῶν τούτων μημείων, θὰ πρέπει νὰ τὰ ἐρμηνεύσωμεν καταλλήλως καὶ ἡ ἐρμηνεία αὐτὴ τῶν λογοτεχνικῶν δημιουργημάτων τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος εἶναι τὸ κατ' ἔξοχὴν ἔργον τῆς φιλολογίας καὶ τὸ δυσκολώτατον. Τὸ κεφάλαιον τούτο ἔξετάζει σαφέστατα εἰς τὸ β'. μέρος τοῦ λόγου του ὁ κ. Συκουτρῆς καὶ διακρίνει τρία εἰδη ἐρμηνείας.

α.) Τὸ ἐπιστημονικόν, κατὰ τὸ ὅποιον ἔργον τοῦ φιλολόγου εἶναι νὰ μεταφέρῃ τὸν ἀκροατήν του εἰς τὸ ίδεατὸν καὶ σύγχρονον περιβάλλον τοῦ συγγραφέως, καθὼς καὶ εἰς τὸ πλαίσιον τῆς πνεύματικης κοινωνίας αὐτοῦ, ὅπως ἀκριβῶς ἔζη καὶ ἡσθάνετο τὴν ἐποχήν του.

β.) Τὸ καλλιτεχνικὸν εἰδος, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ φιλόλογος, ἐκτὸς τῆς ἐπιστήμης του δέον νὰ ἔχῃ καὶ συναίσθημα ἀνεπτυγμένον καὶ φαντασίαν δημιουργικήν, διὰ νὰ μεταδίδῃ εἰς τὸν σύγχρονον ἀκροατὴν τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς συγκινήσεις τοῦ συγγραφέως· καὶ

γ.) Τὸ ἀνθρωπιστικὸν εἰδος ἐρμηνείας, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ φιλόσοφος, ἀφοῦ ἔλειψεράστε ἔνα κλασσικὸν δημιούργημα ἀπὸ τὴν ἐποχήν του καὶ τὸ ἔθνος του, τὸ ἔξετάζει ὡς ἀπόλυτον ἀξίαν, ὡς καθαρὰν καὶ φωτεινὴν ίδέαν, ἡ ὅποια δύναται νὰ παδαγωγήσῃ τὸν ἀνθρώπων διὰ τῆς ἀναπτύξεως καὶ καλλιεργείας τῶν ἀνθρώπινων στοιχείων του.

Κατὰ τὸ εἰδος τούτο τῆς ἐρμηνείας οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος δὲν εἶναι πλέον μόνον ίστορικὰ πρόσωπα, ἀλλὰ σύγχρονοι πνεύματικαί δυνάμεις, αἵτινες ἔχουν καλὴν ἡ μετρίαν ἐπίδρασιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν συγχρόνων.

Ο κ. Συκουτρῆς διὰ τῆς θαυμασίας μελέτης του μᾶς ἔδίδαξε δύο πράγματα.

Πρῶτον μὲν τὰς δυσκολίας καὶ τὸν πολύπλοκον μηχανισμὸν τῆς φιλολογίας ἐπιστήμης, ἡ ὅποια πολὺ ἀτέχει ἀπὸ τὴν φιλολογίαν, ὅπως τὴν ἡννόουν καὶ ἐγὼ μετὰ πολλῶν ἄλλων εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ δεύτερον μᾶς ἔδειξε πόσον θαυμάσιον πράγματι καὶ θεῖον εἶναι τὸ ἔργον τοῦ φιλολόγου, τὸ ὅποιον πολλοὶ ἔνοι πρὸς τὴν ἐπιστήμην αὐτήν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀπροσδιόνυσοι ἔξευτελίζουν καθ' ἑκάστην διὰ τῆς ἀσύρου καὶ ἀτέχνου ἀσχολίας των καὶ παρουσιάζουν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπιθυμαίους φιλολόγους ὡς πολὺ χαμηλὴν ἀσχολίαν (δάσκαλος!) τὴν κατ' ἔξοχὴν θείαν διακονίαν.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

ΜΕΛΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ «Ο ἄνθρωπος ποὺ ἐπούλησε τὴ γυναικα του». Ἐκδοτικὸς Οἶκος Ἀνατολή, Ἀθῆναι.

ΑΝΑΣΤ. Ν. ΦΡΑΓΚΟΥ «Οἱ Δωδεκανήσοι λόγιοι στὴ νεοελληνικὴ λογοτεχνία». Ἐκδοσις Καστρουνῆ καὶ Χαλκιάδη, Ἀλεξάνδρεια, 1931.

ΧΡΙΣΤΟΥ ΙΕΡΟ-ΓΙΑΝΝΗ «Ο Διαβολό-γιαννος» καὶ ἄλλα ἥθος φραγκικὰ διηγήματα, Ἀλεξάνδρεια, 1931.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ «Ἡ Ἀννούλα», Γράμματα, Ἀλεξάνδρεια 1931.

ΚΩΣΤΑ Α. ΚΙΟΥΣΗ «Δέργια στὸ φεγγάρι». Ἀθῆνα 1931.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

«Νέα Έστια», δεκαπεντήμερο περιοδικό, Ἀθῆνα. Στὸ τεῦχος τῆς 1ης Σεπτεμβρίου ξεχωρίζουμε τὸ ποίημα τῆς Μυρτιώτισσας «Τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης σου» καὶ τὸ διήγημα τῆς Εἰρήνης Δενδρινοῦ «Τέτοιο θάνατο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ». Πολὺ ίκανοτοιητικὲς οἱ μεταφράσεις ποιημάτων τοῦ Gérard de Nerval καὶ Grégoire Le Roy καμιμένες ἀπ' τὸν διαποεπῆ λογοτέχνη κ. Τέλλον Ἀγρα.

Σ' ἔνα χρονογράφημα του ὁ κ. Παῦλος Νιοβάνας (τεῦχος 15 Σεπτεμβρίου) καυτηριάζει τὴν κατάπτωση τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου. Μᾶς θύμισε σχετικὰ σχόλια τοῦ ἐκλεκτοῦ χρονογράφου τοῦ «Ταχυδρόμου» κ. Αριστό, ποὺ τόσο δίκαια είχε καὶ κεῖνος ἀγανακτήσει γιὰ τὴν κατάπτωση τῆς ἐπιθεωρησιακῆς σκηνῆς. Βαθυστόγιο Βιζυηνό.

Αρθρο τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ ποιητῆ Κ. Ν. Κωνσταντινίδη γιὰ τὰ Ἀλάερμα καὶ τὸ Θάρροι τῆς Ρόδου.

Στὸ τεῦχος 1ης Ὁκτωβρίου συνεργασία Κωστῆ Παλαμᾶ, στίχοι Διαλεχτῆς Ζευγάλη. Ιστορικὸ σημείωμα γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια. «Ο κ. Πέτρος Χάρος είχε τὴν καλὴ ἔμπνευση νὰ ἀρχίσει μιὰ ἔρευνα γιὰ τὰ λογοτεχνικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ βραβεῖα τοῦ Κράτους. Μίλησαν ὁ κ. Παπανδρέου, ὁ Καμπούρογλους, ὁ Βλαζογιάννης, ὁ Καμπάνης, ὁ Δ. Κόκκινος, ὁ Μελάς, ὁ Μαλακάσης, ὁ Λιδωρίτης, ὁ Οὐρανής, ὁ Ἰακωβίδης, ὁ Δημητριάδης καὶ ἄλλοι.

Στὸ τεῦχος τῆς 15 Ὁκτωβρίου ποιήματα τοῦ Στεφ. Δάφνη.

«Ἐνα ὠραιότατο τεῦχος (9-10) βγάλανε τὰ «Μουσικὰ Χρονικά». Δημοσιεύεται ὀλόκληρος ὁ Προμηθέας Δεσμώτης τοῦ Αιλαρίου, μετάφραση τοῦ I. N. Γρυπάρη καὶ τὰ χορικὰ τοῦ Προμηθέα, μουσικὴ τοῦ κ. Α. Ψάχου σὲ χωριστὸ φυλλάδιο, πολύτιμο ἀπόκτημα γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες τοῦ ἐκλεκτοῦ περιοδικοῦ.

Στὸ τεῦχος συνεργάζονται μὲ ἀρθροῦ ὁ κ. Α. Ψάχος «Ο εἰς Απόλλωνα Ύμνος ἀπὸ μελικῆς καὶ ψυμικῆς ἀπόψεως», ὁ κ. Λίνος Καρζῆς «Πῶς θὰ ἐρμηνεύσω τὸν Προμηθέα τοῦ Αἰσχύλου». Τυπώνεται μελέτη τοῦ μακαρίτη καθηγητῆ Οἰκονόμου Θεοδόρου Ι. Θωϊδη «Περὶ Φθογγομέτρου».

«Κυκλάδες», μηνιαῖο λογοτεχνικὸ περιοδικό. Βγαίνει στὴ